

Rigsdagstidende.

1857. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 78.

Ottende Session.

26de Møde.

Tirsdagen den 13de Januar.

(Forts.)

Siemroth (forts.): Regjeringen har maattet træffe den ene Foranstaltning efter den anden, først for at holde ham til Jorden og siden for at skaffe ham taalelige Billaar, og dernæst have vi ved en Række af vise Love og Foranstaltninger sørget for ham. Det er derfor Regjeringen, som har Ret til denne Fordeel, og da den har Ret til denne Fordeel, saa har den ogsaa Lov til at give den til hvem den vil, og da det nu ikke kan gaae an, at dette Forhold skal vedblive, at Du har en Eiendom, som drives af den, som ikke eier den, idet Fordeelen netop opstaaer, naar dette Forhold hæves, saa er det billigt, at Regjeringen giver denne Fordeel til den, som dyrker Jorden, idet den expropriierer Dig af den Jord, Du ikke kan dyrke selv. Det er i grunden Staten, som er Medeier, da den har frembragt og derfor eier den forhoiede Værdi, Bondeeiendom har. Nu kommer det tredje Parti: men hvad er dog det for noget, som her siges, er det Staten, der er Medeier i Bondejorden og har skabt dens forhoiede Værdi, nei, det forholder sig ikke saa, det er ikke Staten, men det er mig, der er Medeier, det er jo mine Kræfter, mit Arbejde og min Capital, som jeg har sat i Eiendommen; jeg har maattet slibe, slæbe og trække, skal jeg da ikke have Frugten af mit Arbejde, jeg er den egentlige Medeier, og saaledes raabe alle Parter høiere og høiere i Munden paa hinanden, indtil Regjeringen kunde fristes til ligesom Henrik at

si: Saa gi'er dog Drenghede for Retten — jeg vil ikke tilføie, hvad Henrik siger mere. Regjeringen henvender sig først til disse deres egne selvbestaltede Advokater og siger: I have Ret, jeg har ikke Medeieendomsret, det er kun sandt, hvad den første Part har anført, at jeg sørger for at skabe den almindelige Leilighed til at bruge Jorden, men jeg har ikke Ret til at være Medeier i nogen særlig Deel deraf. Alt, hvad jeg maaskee kunde forlange for at have skabt en større almindelig Leilighed, det var en noget forhoiet Skat af Jorden, det har jeg tilladt Godseierne at gjøre, da jeg bragte dem til at skabe en forhoiet Leilighed for Bonden ved Hjælp af Udskiftningen, men ikke engang et saadant Krav anseer jeg mig selv berettiget til at gjøre, thi det er kun min Pligt at skabe en almindelig Leilighed for Alle, jeg har kun Berettigelse til forhoiet Skat, fordi jeg trænger dertil, og kun naar jeg trænger til mere, skal jeg forlange mere, ikke fordi jeg har gjort det lettere at betale Skatten. Med Hensyn til de to andre Parter maa jeg bemærke, at jeg kan ikke see, hvem dette Overflud egentlig tilhører. Det er ganske vist, at det maa være en af Delene, enten maa det være Gevinsten af Capitalen, eller ogsaa maa det være Productet af Arbejdet, eller ogsaa maa det være begge Dele tilsammen, men hvilken af Delene det er, skal jeg ikke i dette Dreblik ganske nøie kunne si. Hvis Parterne altsaa kunne blive enige om, at dele paa en eller anden Maade eller komme overeens om, hvorledes der skal forfares med denne Værdi, der saaledes fremkommer, ja, saa kunde jeg let give en Lov, der bestemte Forholdet mellem Parterne, men kunne de ikke dette, saa maa jeg see Tiden an. Det er den hele Comødie, der her opføres, Regjeringen kan